

Božične melodije.

Zložil Silvin Sardenko.

Po jasnobeli poti.

Jaz grem
po blaženi samoti,
po biserni krasoti.
In prašajo snežinke,
kristalne krasotinke:
Kam greš?

Jaz grem
pod nemirni nebesi,
pod tihimi drevesi.
In praša ivje belo,
ko hodim pot veselo:
Kam greš?

Jaz grem
čez vrste njiv nebrojnih,
čez zibel žit pokojnih.
Po jasnobeli poti
Božiču grem naproti —
tja v rodno vas.

Kakor otrok.

Že slišim jih zvonove
ubrane v glasih treh,
po vasi pesem plove,
vesela kakor smeh,
nedolžna kakor sneg.

Ko jih nocoj posluša,
obraz je ves zavzet,
zavzeta vsa je duša
od pesmi davnih let.
In jaz — otrok sem spet.

Uspavanka.

Vsa zemlja kakor velik vrt;
po vrtu hodi zima — smrt,
razgrinja beli pajčolan,
od rosnih niti celotkan:
Spavaj — spavaj!

Širokogrudna zemlja ti,
prerajala si mnogo dni.
Sedaj prihajam rajat jaz,
a naj zagrnem tvoj obraz:
Spavaj — spavaj!

Kot dete te povila bom
in v zibel položila bom,
vso noč pri tebi bdela bom
in kakor mati pela bom:
Spavaj — spavaj!

Tam zunaj pada mrzli sneg,
tam zunaj hodi črni greh,
preplašil tvoje bi oči,
oskrunil tvojo čisto kri:
Spavaj — spavaj!

Božični govor.

Tam pod baldahinom
ravnih hoj
mislil sem božični
govor svoj.

Prebudi se v gaju
tih šepet,
kakor lahnokrilih
ptic polet.

Celi gaj se dvigne
kakor živ,
tiho hodi z mano
preko njiv.

Dóber večer, draga
rodna vas!
Kje nocoj dobila
tak si kras?

Skozi tvoja okna
vre sladkost,
mimo tvojih oken
gre skrivnost.

Jaz pa sem božični
govor čul,
kot ga ne bi lepše
sam zasnul.

Materine besede.

Vsak dan umira naš spomin,
a kar je duša prve dni
sprejela, več ne izgubi
iz tajnih svojih globočin.

Takó si pravila nekdanj,
da res je, mati, vem sedaj.

O Bogu sladki jezik tvoj
govoril mi je mnogokaj:
ne gre iz duše vekomaj —
moj Bog in ljubi Božič moj.

